మానసమయూరి

– కస్తూరి మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

'**ఏమై ఉంటుంది?**' అనుకుంటూ ఆమె వైపు వడివడిగా అడుగులు వేశాడు శరత్.

శరత్‌ని చూడగానే భోరుమని ఏడవటం ఆరంభించింది ప్రశాంతి. అంతవరకూ పట్టి బంధించి ఉంచిన నదీ ప్రవాహం కట్టలు తెంచుకోగానే ఎంత ఉధృతంగా దూకుతుందో అంత ఉధృతంగా ఆమె కన్నీరు ప్రవహించటం ఆరంభించింది.

ఏమయిందో అర్థం కాలేదు శరత్‌కు.

ఆమె ఎందుకు ఏడుస్తుందో అర్థంకాలేదు. ఆమె దుఃఖానికి కారణం ఏమిటో తెలియదు. అయినా అతని హృదయం ద్రవించింది. ఏదో అర్థంకాని భావన అతని మనసులో కలిగింది. అప్రయత్నంగా ఆమెను దగ్గర తీసుకున్నాడు.

ఒక మనిషి నవ్వటం చూస్తూంటే ఎంత ఆనందం కలుగుతుందో, ఎంత హాయిగా అనిపిస్తుందో, అదే మనిషిని దుఃఖంలో చూస్తూంటే అంత బాధ కలుగుతుంది. ఆ మనిషి మనకు పరిచయం లేకున్నా మనసు స్పందిస్తుంది, సాటి మనిషి దుఃఖం పట్ల. మనసులో బాధ కలుగుతుంది.

ఒక మనిషి దుఃఖించటం మన ప్రమేయం లేకుండానే మనలో బాధ కలిగిస్తుంది.

ఒక మనిషి నవ్వటం కూడా మనకు సంతోషం కలిగిస్తుంది.

ఒక మనిషి కోపంగా ఉండటం చెప్పకుండానే మనకు తెలుస్తుంది.

నిజానికి మనిషికి భాష అవసరమా?

మనిషిలోని ఏ లక్షణం ఎదుటి మనసులోని భావం గ్రహించేట్టు స్పందించేట్టు చేస్తుంది?

భాష వల్ల పదాలు, పదాలు సరిగ్గా అర్థం కాకపోవటం, అపార్థాలు కలగటం, లేనిపోని మనస్తాపాలు కలగటం సంభవిస్తోంది. అసలు భాష అన్నది లేని జంతువుల నడుమ ఇలాంటి కృత్రిమ అపార్థాలుండవేమో! ఇలా ఆలోచిస్తున్న శరత్‌కు అంతలో నవ్వు వచ్చింది.

ప్రశాంతి ఏడుస్తోంది. ఎందుకో బాధ పడుతోంది.

తాను ఆమె ఎందుకు బాధపడుతోందో కనుక్కోవటంలేదు. తనని ఓదార్చటంలేదు.

మనసులో ఆమె బాధను స్పందిస్తున్నాడు. కానీ లోలోపల ఏవేవో ఆలోచనలు చేస్తున్నాడు. పైకి మాటల ద్వారా తాను భావనలను వ్యక్తం చేయనప్పుడు ఎదుటి మనిషి తాను స్పందనలు లేని 'రాయి' అనుకోవచ్చు. తాను సానుభూతి లేని వాడనుకోవచ్చు.

ఏడుపు ఉధృతి తగ్గిన తరువాత, ఆమె శరత్‌ని వదిలి దూరంగా జరిగింది.

'స్రవంతి ఎవరినో ప్రేమ వివాహం చేసుకుందిట' చెప్పి మళ్ళీ ఏడుపు ప్రారంభించింది.

ఈసారి శరత్ ఆమెని దగ్గర తీసుకోలేదు. ఆమె పట్ల అతడికి సానుభూతి కలగలేదు. అతడి హృదయం ద్రవించటం లేదు.

అతడి మెదడు మొద్దుబారిపోయింది.

ఆమె చెప్పిన వార్త పిడుగులా అతడిపై పడింది.

అర్థం కానట్టు ప్రశాంతి వైపు చూస్తూనుంచున్నాడు.

అతడి కళ్ళు ఆమెని చూస్తున్నాయి. కానీ అతడికి ఆమె కనబడటం లేదు. అతడి శరీరం అక్కడ ఉంది. కానీ అతడు అక్కడ లేడు.

స్రవంతి పెళ్ళి చేసుకోవటం ఏమిటి?

స్రవంతి ఇంకా చిన్నపిల్ల. చదువుతోంది. ఇంకా పై చదువులు చదవాలి. సమాజంలో ఉన్నతస్థాయికి చేరుకోవాలి. జీవితంలో తనకంటూ ఓ గుర్తింపు సాధించాలి అప్పుడు పెళ్ళి గురించి ఆలోచించాలి.

కానీ ఇంకా జీవనపథంలో నడక సరిగ్గా ఆరంభించనేలేదు అప్పుడే గమ్యం చేరుకున్నామని ప్రయాణం ఆపేస్తే ఎలా?

బాధ ఒక మహాప్రళయ కాలం నాటి అలలా అతడిలో ఉవ్వెత్తున ఎగసింది.

దాని తాకిడికి ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాడు శరత్.

నిలబడలేకపోయాడు. నిస్సత్తువుగా అనిపించింది. కూర్చుండిపోయాడు. ఏం జరుగుతోంది?

ఎందుకిలా జరుగుతోంది?

ఇద్దరు పిల్లలూ ఇలా సమాజంలోని దుష్ప్రభావాన్నుంచి తప్పించుకోలేక గాలి ఎటు వీస్తే అటు ఎందుకని కొట్టుకుపోతున్నారు ఎక్కడుంది లోపం?

'ఇతరులు ఆత్మహత్యలు చేసుకుంటారు. తన సంతానం ఆత్మవిశ్వాసం కలవారు. ఆలోచనలు కలవారు' అనుకున్నాడిన్నాళ్ళు.

అది తప్పని తన మగ సంతానం నిరూపించింది.

ప్రేమలు, చదివే కాలంలోనే చదువుమాని పెళ్ళిళ్ళులాంటివి ఇంట్లో ప్రేమ దొరకక, ఆత్మవిశ్వాసరాహిత్యంతో బాధపడుతూ, ప్రేమరాహిత్యభావనలో మగ్గే యువతీయువకులు చేసుకుంటావని భావించాడు ఇన్నాళ్ళు.

తల్లిదండ్రులతో అనుబంధం సరిగ్గా లేనివారు ఇల్లు వదలి, తల్లిదండ్రులు కాదని పెళ్ళిళ్ళు చేసుకుంటారని అనుకున్నాడు.

కానీ...స్రవంతిని ప్రేమగానే చూశారు. ఎక్కడా ఆమెకి ఎలాంటి లోపం రానీయలేదు.

తమతో గట్టి అనుబంధం ఉందని అనుకున్నారు.

కానీ.. తన అంచనాలు, ఆలోచనలు అన్నీ తప్పు అని తేలిపోయాయి. ఎక్కడినుంచో, ఏదో లోకంలోంచి వినిపించినట్టు వినిపించింది ప్రశాంతి గొంతు.

'ఎవడో క్రిష్టఫరట. వాడితో వెళ్ళిపోతున్నానని, తన గురించి బాధ పడవద్దని ఓ ఫ్రెండుకి చెప్పిందట. ఆ ఫ్రెండు ఫోను చేసి చెప్పింది.' అర్థం కానట్టు చూశాడు ఆమె వైపు.

'తనే చెప్పవచ్చుకదా?' అడిగాడు.

'ఎవరు చెప్పినా విషయం మారదు కదా?' అంది.

'తొందరపడింది' అన్నాడు శరత్.

'వాడిలా, ఇదిలా మన పెంపకంలో ఏం లోపం ఉంది?' సూటిగా అడిగింది శరత్ మాట్లాడలేదు. అతడిని కూడా ఇదే ప్రశ్న వేధిస్తోంది. లోపం పెంపకంలో ఉందా? తమ చుట్టూ ఉన్న సమాజంలో ఉందా? ప్రేమ పవిత్రమయినదని ప్రొద్దుటి నుంచి పడుకునే వరకూ ప్రచారం చేస్తూ, కాలేజీ ప్రేమలు, స్కూలు ప్రేమలో పవిత్రమైనవని చూపిస్తూ, కాదన్న తల్లిదండ్రులు శత్రువులని ప్రచారం చేస్తూ,

వారిపై తిరుగుబాటు చేయటమే ప్రేమ గొప్పతనమని 'బ్రెయిన్‌వాష్' చేస్తున్న సమాజం ప్రభావం నుంచి పసిమనసులు తప్పించుకోవటం కష్టం.

తామెంత సంస్కారాన్ని ఇచ్చినా, ఆలోచనలను ఇచ్చినా, తమకేది మంచో, ఏది చెడో నిర్ణయించుకునే స్వేచ్ఛ పిల్లలదే

'ఇంతకీ వాడెవడో?' అడిగాడు శరత్.

అతని కళ్ళముందు ఇంటికి దూరంగా రాత్రిపూట రోడ్డుమీద తన కూతురు మాట్లాడుతున్న యువకుడు మెదిలాడు. ఇంటి గేటువరకూ వచ్చి ఆశగా ఎదురు చూసిన అస్పష్టమైన ఆకారం కదిలింది.

సినిమా టిక్కెట్లు కొంటున్న యువకుడి అస్పష్టమైన ఆకారం గుర్తుకు వచ్చింది. వాడి రూపం గుర్తులేదు. ఆకారం సరిగ్గా జ్ఞప్తికి లేదు.

యువకుడు. తాను రోజూ చూసే వందలాది యువకులలో ఒకడు. కానీ ఇప్పుడు వాడు తన కూతురు జీవితంలో అత్యంత ప్రముఖమైన వ్యక్తి.

'నాకు ఇక్కడ ఉండాలని లేదు' అంది ప్రశాంతి.

తల ఊపాడు శరత్.

'వాడు కూడా రానంటున్నాడు. ఇక్కడే ఉంటాడట.'

'నాకు ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళాలని లేదు ఇప్పుడే ' అంది ప్రశాంతి.

తల ఊపాడు శరత్. నాకు కూడా. ఓసారి వాడిని కలుద్దాం. వెళ్తున్నామని చెప్దాం.'

'ఎటు వెళ్దాం?' అడిగింది ప్రశాంతి.

'ఏమో! ఎటు వెళ్ళాలనిపిస్తే అటు వెళ్దాం. కాశీ, కేదారనాథ్, బద్రీనాథ్ ఎటో అటు వెళ్దాం' అన్నాడు శరత్.

అతనికి ఒంటరిగా ఉండాలని ఉంది.

తనలో జరుగుతున్న సంచలన స్వరూపాన్ని అర్థం చేసుకోవాలని ఉంది.

'మీరు వాడిని కలసి రండి. నాకు వాడి ముఖం చూడాలని లేదు' అంది ప్రశాంతి.

'ఏం?'

'మన ఇద్దరు పిల్లల్లో మగపిల్లవాడు పిరికివాడు. ఆడపిల్ల సాహసవంతురాలు. అమ్మాయి వేరే ఎవడితోనో సన్నిహితంగా ఉందని ఆత్మహత్య ప్రయత్నించాడు వాడు. తాను కోరుకున్న వాడితో చెప్పపెట్టకుండా పారిపోయింది అది. నాకు ఇద్దరి గురించి తెలుసుకోవాలని లేదు. వీళ్ళకోసం ఎన్ని రోజులు 'నా' అన్నది లేకుండా గడిపాను. ఎందుకని? మన జీవితంలో మనకోసం అన్నది లేకుండా అంతా పిల్లల కోసం అంటూ గడిపేసాం. మనకోసం ఒక్క పైసా ఖర్చుపెట్టుకోలేదు. ప్రతీదీ వాళ్ళ భవిష్యత్తు అంటూ దాచాం. ఎందుకోసం? ఈరోజు కోసమా? వాడికి వాడి జీవితం అంటే విలువలేదు. మన గురించిన ఆలోచనలేదు. దానికి మనమేమౌతాం అన్న ధ్యాసలేదు. వాడెవడో లోకం. వాడికోసం మనల్ని వదిలేసింది చెప్పాపెట్టకుండా. నాకు నాకోసం బ్రతకాలని ఉంది. కనీసం ఇక మిగిలిన జీవితమైనా పిల్లల గురించి ఆలోచించకుండా ఉండాలని ఉంది. పిల్లల ప్రసక్తి నా దగ్గర తేకండి.' చినుకులా ఆరంభమై వడగళ్ళ వానయి తుఫానులా మారినట్టు మాట్లాడుతోంది ప్రశాంతి.

అరుస్తోంది. ఏడుస్తోంది. నవ్వుతోంది.

ఆమెని చూస్తూంటే శరత్ మది చిత్రంగా స్పందించింది.

ప్రశాంతి ప్రతిమాట సత్యం. కనీసం తాను తనదంటూ ఓ ప్రత్యేకలోకాన్ని ఏర్పాటు చేసుకున్నాడు. పాటలు వింటాడు. పుస్తకాలు చదువుతాడు. ఆలోచిస్తాడు. కానీ ప్రశాంతికి మరో లోకం లేదు. పిల్లలే ఆమె ప్రపంచం.

ఆమె ప్రతిక్షణం వాళ్ళ గురించే ఆలోచిస్తూ గడిపింది. ఆమె కంటూ ప్రత్యేకజీవితం లేకుండా వాళ్ళే లోకంగా గడిపింది.

ఆమెను దగ్గర తీసుకున్నాడు శరత్.

శరత్‌ని దూరం తోసేసింది.

'నేను మొదటి నుంచీ చెప్తున్నాను. పిల్లలకు తండ్రి భయం ఉండాలని. మీరు సైకాలజీ అనీ, పిల్లల పసిమనసులు అంటూ సిద్ధాంతాలు చెప్పారు. వాళ్ళని ఒక్కమాట అనలేదు. చూడండి. మీ వల్లనే వాళ్ళకి ధైర్యం వచ్చింది. లేకపోతే, నాన్న అంటే భయం ఉండి ఉంటే ఇలా చేసేవారు? భయపడుతూ వొదిగి ఉండేవారు. స్వేచ్ఛనిచ్చారు. వ్యక్తిత్వం అన్నారు. చూడండి వాళ్ళకి మీరిచ్చిన స్వేచ్ఛ ఫలితం' గట్టిగా అరిచింది.

శరత్ మాట్లాడలేదు. ప్రశాంతిని చూస్తూ మౌనంగా ఉన్నాడు. మనిషి తన ఓటమిని ఒప్పుకోవటానికి ఇష్టపడడు. తన పరాజయానికి కారణం వేరేవారిపై నెట్టేస్తే కానీ మనిషి నిలవలేడు.

అయినా ఇది తమ పరాజయం ఎలా అవుతుంది?

తమకు తోచిన రీతిలో, చేతనైన విధంగా పిల్లలను పెంచారు. విద్యాబుద్ధులు చెప్పారు. అంతే.. పిల్లలు తమ నిర్ణయాలు తామే తీసుకున్నారు. విత్తనం భూమిలో నాటుతాం. నీరు పోస్తాం. మొక్క భూమిని చీల్చుకుని వస్తుంది. మేకలు తినకుండా కంచెకడతాం. ఎదుగుతుంది. ఒక స్థాయివరకూ కాపాడతాం. ఆ తరువాత దాని ఎదుగుదల దానిదే అది ఎంత ఎత్తు ఎదుగుతుంది, ఎలాంటి సవాలనిస్తుంది, అని ఎంత రుచికరంగా ఉంటాయి వాటిపై తమకు ఎలాంటి నియంత్రణ ఉండదు.

ఇదీ అంతే.

'నేను వాడిని కలిసివస్తాను' అన్నాడు శరత్ బయటకు వెళ్తూ.

'కాస్సేపు రాకండి. నాకు మీతో కూడా మాట్లాడాలని లేదు' శరత్ బయట అడుగుపెట్టగానే ధడేల్న హోటల్ గది తలుపు వేసింది ప్రశాంతి.

కాస్సేపు వేసిన గది తలుపువైపు చూస్తూ నిలబడ్డాడు శరత్. అతడి మనసులో సన్నగా భయం ప్రారంభమయింది.

'ప్రశాంతి ఏమైనా పిచ్చిపని చేయదుకదా?'

భళ్ళుమని తలుపు తెరచి 'నేనేమీ పిచ్చి పనులు చేయను పనికిరానివాళ్ళ కోసం నా జీవితాన్ని వ్యర్థం చేసుకోను' అరిచి తలుపు వేసింది.

ముందుకు కదిలాడు శరత్. రోడ్డు దాటుతూంటే మ్రోగింది ఫోను.

ఫోను చేస్తున్నది శిల్ప.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments